

KIS NÉPSÉG

Lakodalmi díszbe jött le merészen
tempózva a Rajnán, egy biliben.

És így szólt Rotterdamba elérve:

„Szüzeckém, lész nőm? Mondd, hogy igen.

Váramba vezetlek a nászra, pompás
hálószobába, te szép hajadon;
a négy fal itt merő gyaluforgács,
és szalmaszecsckából a plafon.

Minden bababájos és makulátlan,
élsz majd mint egy királyi nő!
Ágyunk dióhéj, és az ágyban
pókhálóból a lepedő.

Kukac-saláta lesz naponta,
és vajba kisült friss hangyatojás,
és rámhagy anyám – mint ő maga mondta –
vagy három fánkot, mind csodás.

Szalonnát, bürkét rejt a kamrám,
a gyűszűimben fajborok,
egy répa növekszik kertem alján,
valóban boldog leszel ott!”

Ez volt a kérő csábítása!
A mátka sírt: „Jaj, istenem!”
Letörten, szinte halálra szántan,
de helyet foglalt a biliben.

*

Már nem tudom, hogy e dal kit idéz föl:
keresztény hőst, vagy egeret?
Bajor földön hallottam e népről –
már harminc éve is lehet.